

Démon Bronxu

Když jsem byl ještě malý kluk, šířila se po Brně zpráva, že v tamním Bronxu, což byla oblast kolem Cejlu, Bratislavské, Marxovy a Engelsovy ulice, řádí nějaký násilník. Všude se o tom mluvilo, lidé se obávali tam chodit, zvláště večer. Já jsem byl vždycky žádostiv takovýchto senzačních historií a v duchu jsem spřádal různé děje s dramatickou zápletkou i vyústěním. Úplně jsem tím byl posedlý. Když jsem ráno chodil do školy, rozhlížel jsem se kolem sebe, jestli ten zlosyn není někde na blízku, a když jsem se vracel domů, zvláště v listopadu a prosinci, kdy už se stmívalo, byl jsem taky pln obav, odkud na mě ten vrahoun vyskočí. Tak běžel čas.

Jednou takhle v podvečer, to už padla venku tma, jen pouliční lampy svítily kalným světlem, jsem šel zase domů, už ani nevím odkud. V tu chvíli jsem na žádné hrůzy nemyslel, i když to venku zdaleka nebylo utěšené. Byla mlha a chladno, lezavo,

nebylo vidět živáčka, každý raději seděl doma v teple. Do tmy svítla okna, i když docela matně, přes ten závoj mlhy to všechno působilo přízračným dojmem. Tu a tam projelo kolem nějaké auto, ale opravdu jen občas, výjimečně, jako kdyby si všichni lidé usmysleli, že dnes raději budou co nejdřív doma u kamen.

Přecházel jsem ulici, bylo to právě na křižovatce Jugoslávské a Merhautovy, na rozhraní Černých Polí a již zmíněného Bronxu. Zrovna jsem sešel z chodníku a chystal se vykročit směrem nahoru, do utěšených Černých Polí, čtvrti, kde bydlel takzvaný střední stav, úřednictvo, doktoři, inženýři a podobně čili solidní lidé, odkud rozhodně nehrozilo žádné nebezpečí. Už jsem měl pocit, že jsem se právě octl v bezpečí, když vtom se z temného vchodu vynořila jakási postava. Někoho takového jsem do té doby ještě nikdy neviděl. Měl ten člověk, byl to muž, na sobě dlouhý černý kabát, pod ním upnutou rudou vestu se stříbrnými knoflíky ve dvou řadách, na nohou vysoké černé boty s dlouhými zvednutými špičkami, ulízané dlouhé černé vlasy, úplně jako by to byla nějaká podivná helma. V ruce držel snad třicet až čtyřicet centimetrů dlouhý lesknoucí se úzký nůž.

Kráčel přímo ke mně, v té zvednuté a napřažené ruce držel ten nůž, jen bodnout. Chtěl jsem se dát na útěk, ale nemohl jsem se ani pohnout. Byl jsem jako přikovaný k zemi, zrovna uprostřed křižovatky, jako sloup jsem tam stál, přímo na kolejí. Chtěl jsem utíkat nebo se hnout aspoň kousek dál, z kolejí, ale nohy byly jako přimrazené k zemi, vůbec jsem je nemohl odlepit od silnice. Rozhlédl jsem se v zoufalství kolem, jestli

nejede tramvaj, ale naštěstí nebyla žádná vidět, ani v dálce, pokud se to v té mlze dalo rozeznat. Kolem nás se prohnalo auto, vlastně mě minulo úplně těsně, docela jsem cítil, jak mě ovanul studený závan vzduchu. Auto hned zase zmizelo, sotva jsem stačil uvnitř zaregistrovat siluetu řidiče. Zůstal jsem stát, nic jiného jsem stejně dělat nemohl. Tajemný muž se ke mně blížil víc a víc.

„Co chcete?“ zeptal jsem se. Hrdlo jsem měl sevřené, ani nevím, jestli jsem se opravdu zeptal nebo snad vydal jen nějaký neartikulovaný zvuk. „Kdo jste?“

„Já jsem Červený Jožko!“ řekl muž a zvedl ruku s nožem ještě výš, jako by se napřahoval, než mi ten nůž vrazí do srdce. V tu chvíli mi bylo jasné, že to je on, tajemný přízrak, postrach zdejších ulic. Hlavou mi proběhlo, že nic nemám, co by si na mně mohl vzít, k čemu by mu byl malý kluk jako já, vždyť jsem měl v kapse všeho všudy snad dvě koruny, to by mu přece k ničemu nebylo. Nastalo úplné ticho, jen bzučení luceren se ozývalo.

„Já nic nemám,“ vypravil jsem ze sebe.

„Já od tebe taky nic nepotřebuju,“ řekl Červený Jožko. „Mně nejde o peníze, já jsem si přišel pro tvůj život. Já potřebuju tvou krev. Musím tě zaříznout jako sele. Ano, to musím. Proto já tady chodím a přepadávám a zabívám lidi. Každý den musím mít jednu oběť. A dnes to budeš ty.“

„Ale já jsem ještě kluk, já chodím tady kousek do školy, ráno tam zas musím být, jinak se po mně budou shánět. A doma mě čekají, maminka, tata, všichni. A když nepříjdu, tak budou volat policii a budou mě hledat!“ osmělil jsem se.

Díval jsem se taky na tu jeho červenou vestu a blýskající se knoflíky. Viděl jsem docela zblízka jeho tvář a pod nosem úzký černý knírek. Už byl úplně blízoučko a mně se zdálo, že udeřila moje poslední hodinka.